

מוטי רייך: "ממש בשנייה שנשמתה של פינצי מור פרוחה אמרתי לה, 'מאמי, סליחה! אני חייב אינסטגרם, וצילמתי את זה'" < 10

ו ההומופוביה של אבא שלי הצילה אותי כי אין לי גבולות בטקס. אם לא הייתי בארון בשנות ה־80 הייתי מת מאיידס

סיפור האהבה עם פינצי מור, השערורייה בקונסוליה בלוס־אנג'לס, ההתמכרות לנשים רק כדי שלא ידעו שהוא גיי: להיות מוטי רייך, האיש החזק של תעשיית האופנה בישראל וכוכב הדוקו 'סיפורי בדים'

גבי בריחיים * צילום: תום מרשק

לפני שפינצי מור, דוגמנית, אתוס והרגליים של המדינה, הלכה לעולמה, הייתה לה בקשה אחרונה. "ישכנו במרפסת שלה והיא אמרה פתאום, 'מאמי, אני יודעת שזה הסוף שלי', מספר מוטי רייך, האקס ושותפה בדמימוס בהפקת תצוגות אופנה. "ואני מסתכל עליה ורואה שאני הולך לאכזר אותה. ואז היא אומרת לי, 'קח בבקשה נייר ועט. אני רוצה שנתכנן את הלוויה שלי'." (מתחיל לגמגם) איי אפשר לתאר מה הרגשת?

נורא. "פרצתי בככי! כמו ממטרה. זה לא משהו שאתה יכול לעצור. ובהומור שלי אמרתי לה, 'מאמי, לא נורא. נדבקת אליי כל כך הרבה גלגולים, אין לי ספק שתידבקי אליי גם בהמשך. אנחנו לא נפרדים'."

איך מפקים לוויה של מישהו קרוב? "היא אמרה לי, 'אני רוצה שתגיש יין'. אז בלוויה היה בר. היא אמרה, 'אני לא רוצה שיביאו את הפרחים המכוערים שמביאים תמיד לבית קברות, אני רוצה שתביא דלי של פרחים לבנים. בכלל, שהכל יהיה רק לבן! היא מאוד אהבה מוזיקה עברית, אז היה את 'על כל אלה' של נעמי שמר. פינצי הייתה במקור פנינה אהרונובסקי. מלח הארץ. את הקבר עשו הילדים שלה. היא הייתה פריקית של ים, אז הם הביאו חול מבריכת גורדון וצרפים'."

היית איתה עד הרגע האחרון?
"למולי בן הזוג האיום והנורא שהיה לה נסע, אז אני הייתי איתה בבית החולים. באחד האשפוזים ישנתי איתה במיטה, שמתו את השיר שלנו מהסרט 'המלך ואני' והיא רקדה איתי במיטה, עם כל הזונדות שלה. בתקופה האחרונה היה לי נורא חשוב לתת לה תחושה שהיא אישה. המד ראה שלה בסוף היה מאוד קשה. ועדיין הייתי מבקש ממנה להוריד את הפאה. יש לי תמונות מדהימות שלה עם שיער קצר קצוץ אפור. היא הייתה כזו יפה שם בעיניי."

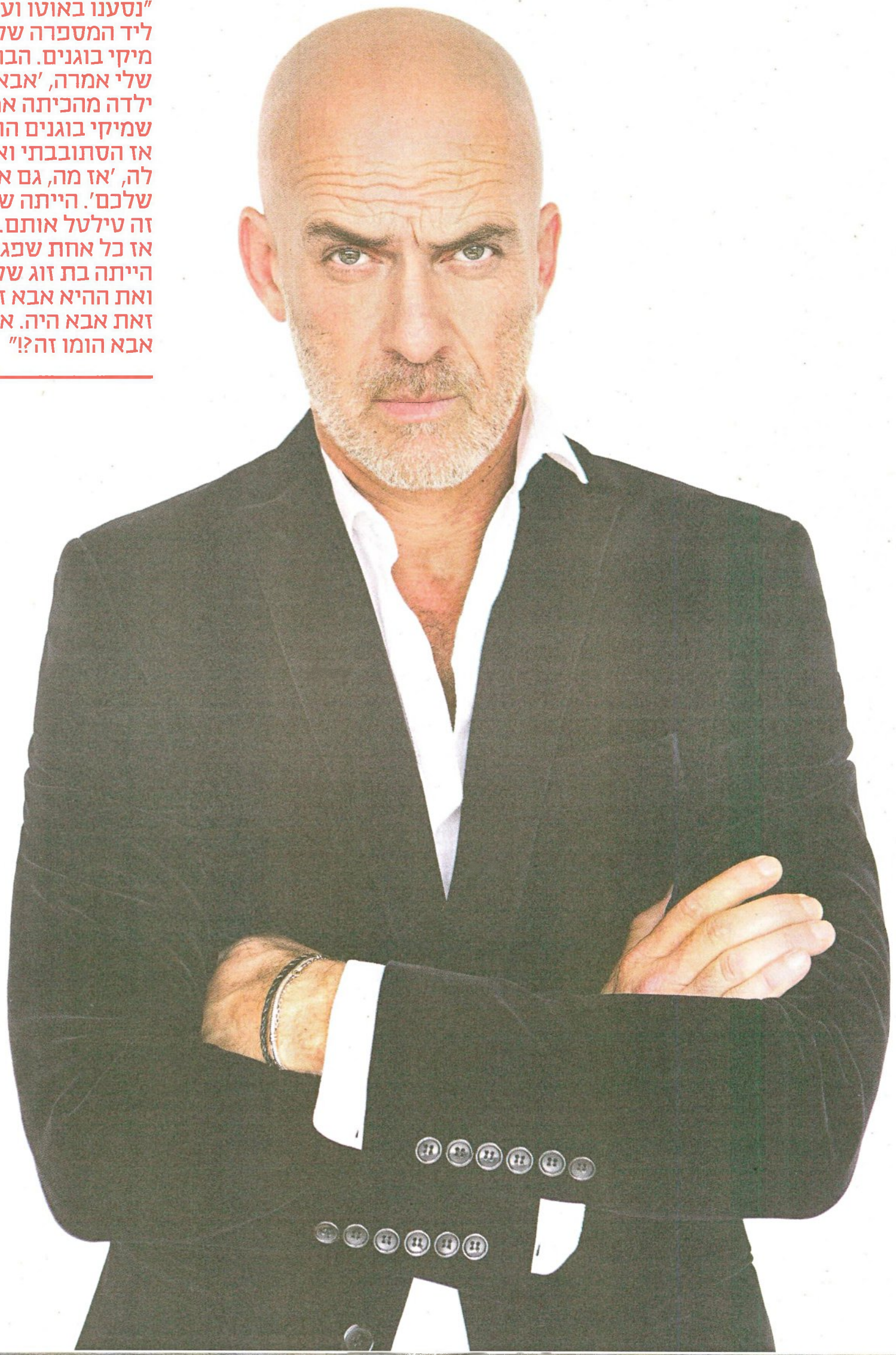
זוכר את השיחה האחרונה שלכם?
"בפעם האחרונה שהיא הייתה בהכרה היא אמרה, 'אתה האהבה הכי גדולה שהייתה לי בחיים'. זה היה רגע מאוד לא קל, כי זה רגע שאתה מבין שאתה נפרד ממנה. מה ענית? נישקתי אותה. הייתי לידה עד הרגע שהיא עצמה עיניי. וברגע שהיא הלכה הרגשתי כאילו הנשמה שלה עולה לאוויר וקבוצה של ציפורים חגה בשמיים מעל הגופה שלה. וממש בשנייה שנשמתה פרוחה אמרתי לה, 'מאמי, סליחה! אני חייב אינסטגרם - וצילמתי את זה'. קטע מטורף."

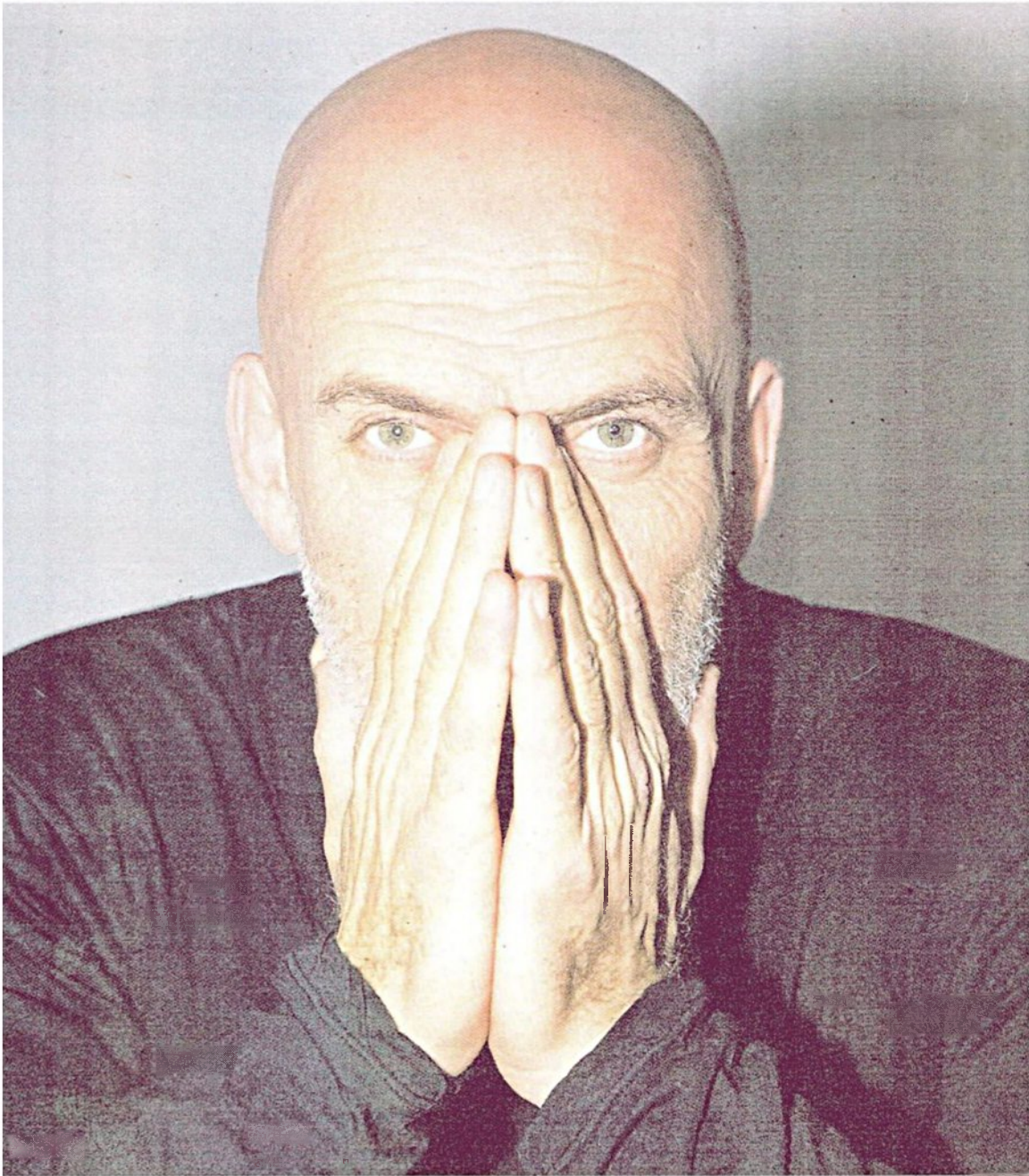
***

כבר 30 שנה שהוא מביט על העולם מאחורי ומלפני ומ' צידי עדשת המצלמה: דוגמן. סוכן דוגמניות (סוכנות 'לוק', שהיה גם מבעליה), יום (שבוע האופנה הישראלי), איש טל־וויזיה ('המהפך', 'מזל טוב'), יוצר ('מיס עולם האמיצה', על לינור אברג'יל, כולל מועמדות לאמי) אפילו נספה תרבות לרגע. רייך הוא האיש שהפך את תצוגות האופנה בישראל לשואו. מי שהעלה לראשונה את דנה אינטרנשיונל על המד סלול. נתן צ'אנס טלוויזיוני למיקי בוגנים ואורנה דץ וסנדרה רה רינגלר. מהאנשים החזקים בעולם האופנה המקומי ואחד שבורח מהגדרות ומראיונות אישיים. לכאורה פועל מאחורי הקלעים, אבל הכריזמה והאסרטיביות שלו מציבות אותו תמיד בפרונט. מומחה בהתחככות על מיליונרים ומאפרות כאחד. מאסטר בהבנה מה נשים רוצות לשמוע ולהרגיש. עם ידידים בינלאומיים כאלבר אלבו ורוברטו קוואלי ולוק של איש המרלבורו, הוא נראה כאילו פסע כרגע מתוך מגזין כרומו. האינסטגרם שלו זועק הנהנתנות, פה על היאכטה עם החברים אסתי גינבורג ועדי קייזמן, שם מתרועע עם גלית גוטמן ואספן האמנות יגאל אהובי, אוכל עם עופרה שטי ראוס, מחליף נוזלים עם דודו בר אור. במציאות הוא עומד כרגע במטבח שלו ומנסה להכין קפה בעצמו, אחרי שגילה שנגמר הנס קפה. והסוכר. והחלב. בסוף שתינו שחור.

רייך, 52, הוא גם אדם שנוי במחלוקת. רבים בתעשיית האופנה טוענים שהוא כוחני, דורסני, מקרם את אנשי שלומו על חשבון שיקולים ענייניים ותמיד מעדיף את הפן המסחרי על חשבון התוכן, למשל בשבוע האופנה, כשגינדי נתנת את החסות. בדומה לפרויקטים קודמים, גם את המיזם הזה הוא התחיל עם שותף (אופיר לב) וסיים לבד לאחר סכסוך צורם. כוחני? לרייך זה לא מוזן.

“נסענו באוטו ועצרנו ליד המספרה של מיקי בוגנים. הבת שלי אמרה, 'אבא, ילדה מהכיתה אמרה שמיקי בוגנים הומו'. אז הסתובבתי ואמרתי לה, 'אז מה, גם אבא שלכם'. הייתה שתיקה. זה טילטל אותם. עד אז כל אחת שפגשנו הייתה בת זוג של אבא ואת ההיא אבא זיין ועם זאת אבא היה. אז איזה אבא הומו זה?!”

"האושר מגיע מקבלה עצמית, תאוונני! תאוונני, מאמי! זו אחלה מתיחת פנים. את יודעת מה זה לענג את עצמך? את לא צריכה שום דבר חוץ ממך. את משחררת את כל הצ'אקרות. אישה שמאוננת ומענגת את עצמה - וזה יכול להיות עניין של חמש דקות ביום - גורמת לגוף שלה להתעורר. לפרוח"

"בפעם האחרונה שפינצ'י מור הייתה בהכרה היא אמרה, 'אתה האהבה הכי גדולה שהייתה לי בחיים'. ברגע שהיא הלכה הרגשתי שהנשמה שלה עולה לאוויר ולהקת ציפורים חגה בשמיים מעל הגופה. וממש בשנייה שנשמתי כרחה אמרתי לה, 'מאמי, סליחה! אני חייב אינסטגרם' - וצילמתי את זה"

"היה לי שלב של התמכרות לסקס עם נשים. אני זוכר שאמרתי, אלוהים, תעשה שיבוא לי פחות. מאיפה זה הגיע? לצערי נשים חיוורו אחרי כל הזמן - וזה לא מצחיק, זה היה מעבר לשליטתי - והפחד שיגלו שאני הומו היה סוג של סיט, ולכן נתתי לכל מי שרצתה. למזלי זה נגמר כשהייתי בווגיט - עם גבר ואישה במקביל. אני חייב לומר שבדיעבד אני חושב שההומופוביה של אבא שלי הצילה אותי כי יש דברים שאין לי גבולות בהם. למשל סקס. ואם לא הייתי בארון בשנות ה-80 אלא חוגג, הייתי מת מאידס. אני בטוח." כמו בקלישאה על מלכת היופי שהכירה רושמת אותה בסוד לתחרות, גם רייף הגיע לדוגמנות ממש במקרה. "בחיפה היה ספר בשם פרוספר שהציע לי להופיע אצלו בתצוגה. הייתי דוגמן איום ונורא. גרוע. כפוף. מבויש. תמיד מבהוץ הייתי פופאי. הקשוח. וכנראה שלעלות על במה הוציא את כל הוסר הביטחון שלי. אני תמיד אומר שאם אני הייתי מגיע לאורדישן אצלי הייתי מעיף אותי אחרי שנייה."

רגע לפני שעבר לתל-אביב, נדלק על צעירה אלמונית מהקריות בשם רונית אלקבץ.

הגברית שלי הגנה עליי מפניו.
עם כל הרומנטי שלך עם נשים, אתה לא ביסקסואל?
"תמיד אמרתי שרו זה הומו בארון. נלחמתי עם עצמי לא להיות הומו. מאוד לא רציתי להיות הומו. הייתי שנים עומד מול המראה ואומר, 'תגיד: אני הומו'. לא יכולתי להגיד את המילה: הצלחתי להגיד אותה רק בגיל 35."
אתה זוכר מתי בפעם הראשונה נגעת במישהו?
"ככיתה ה', כשישנתי אצל חבר. נכנסנו למיטה ופתאום הרגשתי שהוא יורד למטה. קפאתי. לא החלפנו על זה מילה."
אמא שלך הבינה שאתה אוהב בנים?
"סיפרתי לה בזמן שהייתי בווגיט עם אנבל טמיר (דוג' מנית אישיז' מיתולוגית). היא אמרה, 'נו באמת, אתה רוצה להיות במודה?' היא לא הבינה על מה אני מדבר. 'מגיל 13 אתה מביא כל יום מישהי אחרת הביתה. אתה עושה לי רע' שים בלילה'. הייתי עושה רעשים רק כדי שידעו שאני מוזין! גם נראית כל כך גברי. היה לי על הראש כתר של וימניזם מטורף. זו חיפה של סוף שנות ה-70 ואני הייתי הראשון של הרכה בנות 14-15-16".
אתה מעיד על עצמך שאתה הויר. לא יודע שובע. זה קרה עם קבץ?

"להפך, עוור לי שחושבים שאני כוחני כי בפנים אני עדין נה קלמנטינה", הוא מהרהר. "כשאני נעלב או נפגע יש לי פתיל קצר. אבל אני לפחות ממהר להתנצל. ויש לי המון חברים, לציין אותם זה כמו רשימת שינדלר. אף פעם לא נוכל להזכיר את כולם".

בכל מקרה, מדובר במטר תשעים וארבעה ס"מ של אמביציה מבעבעת וליברו ערני, שמתוארים היטב בסדרה התיעודית 'סיפורי נדים' של הבמאית עידית אברהמי, שעלתה ברביעי האחרון ב-yes דוקו. זו כנראה הפעם הראשונה שתעשיית האופנה בישראל מוצגת על המסך כמו שהיא, בלי פוטושופ ובלי תאורה מחמיאה ודרך מעצבות ותיקות כדורין פרנקפורט וטובה'לה ונעמה חסין ופרחי אופנה, דוגמת הד מיינר. הפתח: מה שמתגלה לא תמיד פוטוגני. רייף מתועד במהלך שבוע האופנה הישראלי כסוג של איוב שרמנטי: הכל קורה לו. פי גועים מברחים את אורחי הכבוד מחו"ל. למעצבים הישראלים אין שקל על התחת להשקיע בתצוגה. המצב הקבוע של הדברים הוא על סף קריסה. ועדיין לא הגענו לבעיה האמיתית: מי לעי זאול יהיה הסלב הבינלאומי שיפתח את האירוע במדינה שאף אחד לא רוצה להגיע אליה. רייף סובל ובסוף הכל מסתדר, אבל למה בכלל לטרוח - מוטי רייף לא אוהב בגדים. "אין לי קשר לבגדים. בגדים לא מעניינים אותי", הוא יורה. "תני לי ללבוש טיישירט שהורה וג'ינס. מה שהשאר אותי במקצוע זה שיכולתי דרכו להכיר את כל סוגי הנשים שיש. תמיד האהבה שלי לנשים הייתה הרבה יותר גדולה מלגברים. הן הרבה יותר מעניינות".

אה, השבתי שבשביל הבוכנות.
"נאנח). יש לי רק פרצוף של עשיר. זוכרת שהייתה פריסומת של גלית גוטמן עם הסלוגן 'זה רק נראה יקר? אז זה עליי (צוחק). מצד שני לא הסר לי שום דבר, ברוך השם".
מוצד אחד אתה גר בשכירות ומתבאס כמו כולם שאתה לא עשיר. מוצד שני מוצמלם על יאכמות. גם אתה מותחוק את הפער בין הדימוי למוציאות.

"פעמיים שהייתי על יאכטה, זה מה שתפס אותך? יש לי גם הרבה חברים שאין להם כסף. אינסטגרם זה לא המציאות. אבל גם אני לפעמים מסתכל על האינסטגרם שלי ואומר, 'וואו יש לי חיים יפים'".

הבית של רייף, באחת השכונות השקטות של תל-אביב, הוא וילה בג'ונגל פיתוח, כולל בוסתן עצי פרי. בפנים יש תועפות של מזכרות, ספרים ותמונות. על השולחן במטבח שוקולדים, שהשאירו הילדים של בן הווג הטרי ("זה רק חר' דשיים. עוד לא מוציא את זה החוצה"), על הקיר ציור מעשה ידיו ("ציירתי את סבתא שלי. יגאל אהובי טוען שזה אחד מדברי האמנות הכי יפים שראה בחייו"), ליד ציורים של אמא שלו ואוסף עצום של חמסות. איש כריזמטי מאוד. דר מיננטי מאוד. מיני מאוד, משרד התייה תמידית למגע. "את קוראת לזה מיני, אני קורא לזה לראות את האדם שמולי. אני רואה אותך. אני כן נוגע, מחבק, אבל אני רואה ומרגיש אותך. זה לא מיניות. זו רגישות", הוא מסביר.

הוא גם מקור מעולה לאנקדוטות: "הציור בסלון הוא משור שנה דמארי, חברתי. יום לפני ששושנה נפלה ובהמשך נפטרה היא קראה לי בהיסטריה ונתנה לי תמונה שהיא ציירה את עצמה כלה. הכרתי אותה ב'98' כשעשיתי את 50 שנות אופנה. נהיינו מאוד קרובים. כל יום שישי הגעתי לקחת אותה לאי רוחת בוקר והיינו מדמיננים שאנחנו בעל ואישה. היא הייתה מצחיקה אותי. כל שיחת טלפון הייתה נפתחת ב'הי כוסית' היא הייתה מתרגזת ואומרת, 'רי, אני לא אוהבת את השם הזה'. הייתי שואל 'למה? הייתה עונה, לא אוהבת את השורש'.

נולד בחיפה כמרדכי דוד רייף, למשפחה ממעמד "בינוני מדי נוס", להגדרתו. אמא עקרת בית. אבא מרדכי תיירי. ילד יפה ואהוב, אוהב לדון עם אמא בבגדים שהיא תופרת. והיה לו סוד. "תמיד הייתי מוקף בנות, הקשבת לבנות, הבנתי בנות, דאגתי לבנות. הדבר היחיד שלא רציתי זה לשכב איתן - וגם את זה עשיתי הרבה", הוא צוחק.

אז למה, אם לא רצית?
"מרוב פחד. כי גורא רציתי להגיד שזה מה שאני אוהב. אבל מאז ומתמיד אהבתי בנים".

ממת?
"גיל מאוד צעיר. לאחוזי הגדולה היה חבר ורק להישען עליו באוטו נתן לי תחושה של הום גברי. אבל הייתי בבית עם אבא מאוד מאצ'ו. איש שהעדיף שאני אהיה מחבל מאשר הומו. שנא הומואים. לעג להם בכל דרך אפשרית. החזות

